



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců JUDr. Petra Průchy a Mgr. Petry Weissové v právní věci žalobce: **P. R.**, zast. JUDr. Blankou Schöblovou, advokátkou, se sídlem Jaselská 205/25, Brno, proti žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí**, se sídlem Na Poříčním právu 376/1, Praha 2, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 4. 2011, č. j. 2011/4063-421, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 9. 10. 2013, č. j. 41 A 4/2013 - 72,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Ustanovené zástupkyni žalobce JUDr. Blance Schöblové, **s e p ř i z n á v á** odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů ve výši 6.800 Kč. Tato částka bude jmenované vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do jednoho měsíce od právní moci tohoto usnesení. Náklady zastoupení žalobce nese stát.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 14. 4. 2011, č. j. 2011/4063-421, Ministerstvo práce a sociálních věcí zamítlo odvolání žalobce a potvrdilo rozhodnutí Úřadu práce v Prostějově (dále též „správní orgán prvního stupně“) ze dne 11. 11. 2010, č. j. 09/2010, kterým byla zamítnuta žádost žalobce o obnovu řízení ze dne 26. 10. 2010.

Správní orgán prvního stupně vydal dne 5. 2. 2009 rozhodnutí č. j. PVA-816/2009 - 06, kterým žalobci přiznal podporu v nezaměstnanosti od 18. 8. 2008 ve výši 6.528 Kč měsíčně po dobu prvních tří měsíců a 5.876 Kč měsíčně po zbývající podpůrčí dobu s tím, že podpora v nezaměstnanosti se přiznává po podpůrčí dobu 6 měsíců. Uvedené rozhodnutí vycházelo z potvrzení Okresní správy sociálního zabezpečení Kroměříž (dále jen „OSSZ Kroměříž“) ze dne 10. 10. 2008, kterým byl vyměřovací základ za rok 2007 pro výpočet výše podpory v nezaměstnanosti stanoven částkou 52.222 Kč. Následně dne 20. 9. 2010 OSSZ Kroměříž poskytla správnímu orgánu prvního stupně potvrzení, podle něhož za kalendářní rok 2007 činil

vyměřovací základ u žalobce 115.542 Kč. Dne 26. 10. 2010 proto žalobce podal žádost o obnovu řízení o přiznání podpory v nezaměstnanosti s odůvodněním, že z důvodu dodatečné fakturace vztahující se k 2. a 3. čtvrtletí roku 2007 souvisejícího s dodatečným vyúčtováním dříve provedených prací žalobcem ve prospěch třetího subjektu – odběratele Klas o.v.d. Kaplanova 1763, Kroměříž jednak fakturou ze dne 7. 11. 2007 (vystavenou ve výši 345.980 Kč) a dále doúčtování prací fakturou ze dne 29. 11. 2009 (ve výši 126.640 Kč), došlo z jeho strany k podání opravných vyúčtování, a v důsledku toho i ke změně vyměřovacího základu, z něhož byla v původním řízení před správním orgánem prvního stupně výše podpory nezaměstnanosti stanovena. Správní orgán prvního stupně žádost o obnovu řízení ze dne 26. 10. 2010 zamítl podle § 100 odst. 1 písm. a) a odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), s odůvodněním, že důvody obnovy mohl žalobce uplatnit již v odvolacím řízení, což však neučinil, a proto se obnovy řízení domáhat nemůže. K odvolání žalobce bylo napadené rozhodnutí správního orgánu prvního stupně potvrzeno a odvolání zamítnuto rozhodnutím žalovaného ze dne 14. 4. 2011, č. j. 2011/4063-421. V něm žalovaný uvedl, že nebyly naplněny podmínky podle § 100 odst. 1 a 2 správního řádu, tedy nenastaly skutečnosti, jež by mohly být důvodem pro obnovu řízení, a navíc nebyla dodržena lhůta pro podání žádosti o obnovu řízení. Podle žalovaného není žádná ze skutečností uvedených v žádosti o obnovu řízení podřaditelná pod důvody pro obnovu řízení podle § 100 odst. 1 správního řádu.

Rozhodnutí žalovaného napadl žalobce včas podanou žalobou. V ní namítal, že žalovaný rozhodl účelově, nepřihlédl dostatečně ke skutečnostem, které žalobce v řízení před správním orgánem prvního stupně i v odvolacím řízení namítal, totiž že v důsledku dodatečné fakturace fakturou ze dne 7. 11. 2007, která však byla doplněna a upřesněna až fakturou vystavenou dne 29. 11. 2009 nastala změna ve výši příjmů a výdajů, které by měly být při stanovení výše podpory v nezaměstnanosti zohledněny, neboť na základě uvedených skutečností byl změněn v potvrzení OSSZ Kroměříž ze dne 20. 9. 2010 nový vyměřovací základ pro rozhodné období roku 2007 (vycházející z výsledku samostatné výdělečné činnosti žalobce v období 1. 9. 2007 - 31. 12. 2007). Správní orgán prvního stupně i žalovaný měli podle žalobce tuto skutečnost zohlednit a obnovu řízení povolit. Žalobce nesouhlasil ani se závěrem žalovaného, že uváděné skutečnosti týkající se dodatečné fakturace měly a mohly být uplatněny dříve. Poukázal v tomto směru na svůj vážný zdravotní stav, který mu neumožnil zjistit rozhodné skutečnosti pro změnu vyměřovacího základu (uvedenou fakturací) dříve. Žalobce kromě toho, že navrhl rozhodnutí žalovaného i správního orgánu prvního stupně zrušit a obnovu řízení povolit, také požadoval, aby bylo rozhodnutí žalovaného i jemu předcházející rozhodnutí správního orgánu prvního stupně prohlášeno za nicotné.

Krajský soud v Brně (dále jen „krajský soud“) rozsudkem ze dne ze dne 9. 10. 2013, č. j. 41 A 4/2013-72, žalobu zamítl. V odůvodnění poukázal na to, že podmínka vymezená ust. § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu nebyla splněna, neboť žádné dříve neznámé skutečnosti, které by existovaly v době původního řízení a které by byly ku prospěchu žalobci a které nemohl v původním řízení uplatnit zde nejsou a také, že žádost o obnovu řízení byla podána opožděně. O důvodech obnovy se podle krajského soudu žalobce dozvěděl nejpozději dne 29. 11. 2009 (vystavením druhé faktury), žádost o obnovu řízení však podal až dne 26. 10. 2010. Žádost o obnovu řízení tedy podle krajského soudu nebyla podána ve lhůtě 3 měsíců ode dne, kdy se žalobce o důvodu obnovy dozvěděl. K otázce nicotnosti rozhodnutí správních orgánů se krajský soud nevyjádřil.

Ve včasné kasační stížnosti se žalobce (dále jen „stěžovatel“) neztotožnil se závěrem krajského soudu, že nebyly důvody pro obnovu řízení a že pozdní fakturace zapříčiněná opomenutím žalovaného není relevantním důvodem obnovy řízení, když ji mohl stěžovatel zjistit již v průběhu odvolacího řízení a naopak jde k jeho tíži, nýbrž podle stěžovatele „*závěry správních*

pokračování

orgánů i soudu jsou vadné a proto vedly i ke jejich vadným rozhodnutím“. Stěžovatel zdůraznil, že podstatným je, že k dodatečnému zjištění chyby ve fakturaci a v důsledku tohoto i v žádosti o podporu v nezaměstnanosti ze dne 18. 8. 2008 byl jeho velmi vážný zdravotní stav, neboť prodělal několik záchvatů mozkové mrtvice, došlo u něj také k následným komplikacím v podobě ortopedických potíží, postihujících hybnost pravé poloviny těla a v letech 2008 - 2012 byl postižen opakovanými ataky choroby, která mu zabránila v součinnosti se správními orgány v příslušném čase. Stěžovatel zdůraznil, že na svůj zdravotní stav poukazyval již v předchozích řízeních (u krajského soudu např. v podání ze dne 10. 6. 2013), avšak soud této skutečnosti nevěnoval pozornost stejně jako skutečnosti, že žalobce není zastoupen advokátem, jelikož na úhradu jeho odměny nemá prostředky. Přesto mu soud advokáta k ochraně jeho práv neurčil. Stěžovatel nesouhlasil ani se závěrem krajského soudu o opožděnosti žádosti o obnovu řízení, neboť „*byl-li v tak neblahém zdravotním stavu, že si nebyl schopen uvědomit některé události svého života a sled a tento stav měl dopad na jeho rozhodování, pak nemohl v předchozích řízeních před správními orgány a před soudem uplatnit dříve neznámé skutečnosti a důkazy existující v době předchozích řízení*“. Závažný zdravotní stav po opakovaných atacích mozkové mrtvice by neměl být stěžovateli přičítán k tíži. Stěžovatel tedy z uvedených důvodů požadoval, aby bylo rozhodnuto, že: „*rozhodnutí vydané Ministerstvem práce a sociálních věcí ze dne 14. 4. 2011, č. j. 2011/4063-421, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Úřadu práce ČR – Krajská pobočka v Prostějově ze 11. 11. 2010, kterým byla zamítnuta žádost žalobce o obnovu řízení ukončeného pomocným rozhodnutím Úřadu práce v Prostějově č. j. PVA 816/2009-06 ze dne 5. 2. 2009 se zrušuje a obnova se povoluje*.“

Žalovaný ke kasační stížnosti uvedl, že ze spisové dokumentace v řízení o nároku žalobce na podporu v nezaměstnanosti jednoznačně plyne, že faktura ze dne 29. 11. 2009 na částku 126.640 Kč za služby provedené ve 2. - 3. čtvrtletí 2007 byla osobně stěžovatelem vystavena dne 29. 11. 2009. Tedy byl-li zdravotní stav stěžovatele dne 29. 11. 2009 dostatečný k vystavení této faktury, ve shodě s krajským soudem má za to, že nejpozději tímto dnem se dozvěděl, že nastala skutečnost, která může změnit výši jeho vyměřovacího základu, tedy může být i důvodem obnovy řízení ve věci jeho nároku na podporu v nezaměstnanosti. Jelikož však žádost na obnovu tohoto řízení podal až 26. 10. 2010, učinil tak opožděně, po uplynutí lhůty stanovené v ust. § 100 odst. 2 správního řádu. Proto žalovaný navrhl kasační stížnost jako nedůvodnou zamítnout.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s § 109 odst. 3 a 4 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), vázán rozsahem a důvody, které stěžovatel uplatnil v kasační stížnosti a jejím doplnění.

Na tomto místě Nejvyšší správní soud považuje za nezbytné zdůraznit, že stěžovatel v řízení před krajským soudem dovozoval nicotnost rozhodnutí správních orgánů obou stupňů, aniž však k této otázce krajský soud zaujal výslovné stanovisko. Ve smyslu ust. § 76 odst. 2 s. ř. s. je k takové vadě napadených rozhodnutí soud povinen přihlédnout ex offio, tedy i bez návrhu. Jelikož soud žalobu stěžovatele věcně posoudil, lze implicitně dovodit, že se otázkou nicotnosti rozhodnutí správních orgánů zabýval, i když svůj závěr o tomto žalobním bodě přímo v rozsudku nevyjádřil. To lze považovat za nedůslednost, avšak vyplývající zjevně z věcné rozpornosti tvrzení stěžovatele, který na straně jedné žádal zrušení napadených rozhodnutí a povolení obnovy řízení před správními orgány a na straně druhé vyslovení nicotnosti těchto rozhodnutí. Jelikož ani Nejvyšší správní soud při zkoumání důvodů kasační stížnosti dle § 109 odst. 4, část věty první za středníkem, s. ř. s. v návaznosti ust. § 77 odst. 1 a 2 správního řádu nedovodil, že by některé z rozhodnutí správních orgánů (prvního stupně či odvolacího) trpělo vadami, pro které by bylo některé z nich nicotným, a proto nepovažoval uvedený nedostatek rozsudku krajského soudu za takový, který by měl zásadní vliv na jeho přezkoumatelnost [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.] a který by sám o sobě měl vést k zrušení rozsudku krajského soudu dle § 110 odst. 1 s. ř. s.

Důvody, kasační stížnosti, k nimž Nejvyšší správní soud musí přihlídnout vždy z úřední povinnosti dle § 109 odst. 4, část věty první za středníkem, s. ř. s. proto nebyly shledány a soud se zabýval stěžovatelem uplatňovaným důvodem kasačním stížnosti, že „*závěry správních orgánů i soudu jsou vadné a proto vedly i k jejich vadným rozhodnutím*“.

Z uplatněného důvodu kasační stížnosti je zjevné, že stěžovatel implicitně uplatňuje důvod uvedený v § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., podle kterého „*kasační stížnost lze podat pouze z důvodu tvrzené nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení*.“ Nesprávné právní posouzení spočívá buď v tom, že na správně zjištěný skutkový stav je aplikován nesprávný právní názor, popř. je sice aplikován správný právní názor, ale tento je nesprávně interpretován. Podle obsahu výtek stěžovatele je v řízení namítán prvý z uvedených důvodů nezákonnosti. Posouzením pro věc rozhodných skutečností však Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Nejvyšší správní soud považuje za potřebné zdůraznit, že předmětem řízení byla žádost stěžovatele o obnovu o řízení, kterou podal dne 26. 10. 2010 u Úřadu práce v Prostějově.

Podle § 100 odst. 1 správního řádu „*řízení před správním orgánem ukončené pravomocným rozhodnutím ve věci se na žádost účastníka obnoví, jestliže a) vyšly najevo dříve neznámé skutečnosti nebo důkazy, které existovaly v době původního řízení a které účastník, jemuž jsou ku prospěchu, nemohl v původním řízení uplatnit, anebo se provedené důkazy ukázaly nepravdivými, nebo b) bylo zrušeno či změněno rozhodnutí, které bylo podkladem rozhodnutí vydaného v řízení, které má být obnoveno, a pokud tyto skutečnosti, důkazy nebo rozhodnutí mohou odůvodňovat jiné řešení otázky, jež byla předmětem rozhodování*.“

Obnova řízení představuje mimořádný opravný prostředek, jehož účelem je dosáhnout nápravy skutkových nesprávností v pravomocných správních rozhodnutích. To je však přípustné, vzhledem k zájmu na zachování právní jistoty a stability účastníků správního řízení i dalších subjektů veřejné správy pouze za zákonem taxativně stanovených podmínek vymezených v citovaném § 100 odst. 1 správního řádu. Nejvyšší správní soud již rozsudku ze dne 13. 5. 2010, č. j. 6 As 39/2009 - 74, publikovaném pod č. 2144/2010 Sb. NSS judikoval, že „*citované ustanovení slouží k odstranění nedostatků ve zjištění skutkového stavu, které byly způsobeny tím, že nebyly známy všechny skutečnosti a důkazy nutné pro náležité posouzení věci. Při uplatnění tohoto důvodu obnovy řízení je tedy nutné označit skutečnosti a důkazy, které existovaly již v době původního správního řízení, avšak byly správním orgánům neznámé, a které by vedly k takovému zjištění stavu věci, jež by vzbudilo pochybnost o správnosti pravomocného rozhodnutí*.“

Nejvyšší správní soud se dříve, než posuzoval, zda tyto „dříve neznámé skutečnosti“, které uplatňoval v řízení před správním orgánem prvního stupně stěžovatel, existovaly a byla tak dána podmínka, za které je možno obnovu správního řízení povolit, zabýval otázkou, zda je správný závěr krajského soud ohledně opožděnosti podání žádosti o obnovu řízení, když právě to bylo stěžejním důvodem, pro který krajský soud žalobu stěžovatele zamítl.

Správní řád v § 100 odst. 2 správního řádu stanoví pro podání žádosti o obnovu řízení jednak lhůtu subjektivní v délce 3 měsíců, která běží ode dne, kdy se účastník (stěžovatel) dozvěděl o důvodu obnovy řízení, a dále lhůtu objektivní, která běží ode dne právní moci rozhodnutí, jehož obnova se žádá, a která trvá 3 roky. Krajský soud přitom posuzoval onu lhůtu subjektivní a uzavřel, že v daném případě dodržena nebyla, jelikož o důvodu obnovy řízení, kterým je podle krajského soudu dodatečná fakturace fakturou ze dne 29. 11. 2009, věděl stěžovatel nejpozději v den vystavení faktury, avšak žádost o obnovu řízení podal teprve dne 26. 10. 2010.

pokračování

Nejvyšší správní soud musel nejprve uvážit, zda důvodem obnovy řízení je právě dodatečně provedená fakturace ze dne 29. 11. 2009, tedy zda právě tato skutečnost je tou, která je dle § 100 odst. 1 písm. a) považována za skutečnost dříve neznámou.

Nejvyšší správní soud již dříve k vymezení obsahu pojmu „dříve neznámé skutečnosti“ dovodil, že je třeba je „*chápat v objektivním smyslu, tedy jako skutečnosti, které účastník správního řízení skutečně znát nemohl a nemohl je v původním řízení uplatnit.*“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 1. 2011, č. j. 8 As 18/2010-113). Není tedy rozhodné, zda tato „dříve neznámá skutečnost“ nebyla známa účastníku, který ji jako důvod žádosti o obnovu řízení uplatnil, nýbrž podstatné je, že jde o skutečnost, která nově vyšla najevo až po právní moci rozhodnutí, jehož se obnova řízení týká, kterou stěžovatel bez své viny nemohl dříve uplatnit, avšak současně objektivně vzato tato skutečnost existovala již v době vydání rozhodnutí, k němuž se obnova řízení vztahuje, nehledě na subjektivní vnímání stěžovatele.

Na rozdíl od krajského soudu Nejvyšší správní soud má za to, že oním důvodem obnovy, k němuž se váže počátek běhu subjektivní 3 měsíční lhůty k podání žádosti o obnovu řízení, je nikoliv skutečnost spočívající ve vystavení faktury, nýbrž změna vyměřovacího základu, který je rozhodný pro stanovení výše podpory v nezaměstnanosti dle § 50 odst. 2 zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti. Vystavení faktury působí změnu výše příjmů, které se zohledňují při stanovení výše vyměřovacího základu dle § 5b zákona č. 589/1992 Sb., o pojistném na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku nezaměstnanosti. Vystavení faktury a změna vyměřovacího základu mají mezi sebou vztah příčiny a následku, a teprve onen následek je rozhodný pro výši nároku stěžovatele (výši podpory v nezaměstnanosti). Právě vyměřovací základ je onou skutečností, k níž § 50 odst. 2 zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti upíná určení výše podpory v nezaměstnanosti, jejíž změny se stěžovatel hodlal domáhat v obnoveném řízení u správního orgánu.

V projednávaném případě je nájisto postaveno, že změnu (zvýšení) vyměřovacího základu stěžovatel zjistil poté, co dne 17. 9. 2010 podal z roku 2007 opravný přehled o příjmech a výdajích osoby samostatně výdělečně činné za rok 2007 u OSSZ Kroměříž, na což došlo dne 20. 9. 2010 k vystavení potvrzení o nové výši vyměřovacího základu za rok 2007 v rozsahu 115.542 Kč. Právě stanovení nové výše vyměřovacího základu, jak již výše uvedeno, nikoliv pouhé vystavení faktury, je oním důvodem obnovy řízení, tedy onou skutečností dříve neznámou. Jelikož o nové výši vyměřovacího základu se stěžovatel dozvěděl až dne 17. 9. 2010, v návaznosti na opravný přehled o příjmech a výdajích, která byla následně deklarována potvrzením vystaveným OSSZ Kroměříž ze dne 20. 9. 2010 a žádost o obnovu řízení podal dne 26. 10. 2010 u správního orgánu prvního stupně, byla podle Nejvyššího správního soudu tato žádost podána včas, tedy v subjektivní lhůtě stanovené v § 100 odst. 2 správního řádu.

S ohledem na uvedený závěr o včasnosti žádosti o obnovu řízení před správními orgány se Nejvyšší správní soud dále zabýval otázkou, zda změna vyměřovacího základu, který se v důsledku dodatečné fakturace a podání opravného přehledu příjmů a výdajů za rok 2007 zvýšil, je také relevantním důvodem obnovy řízení, tedy zda se jedná o dříve neznámou skutečnost, která existovala v době původního řízení (které má být obnoveno) a zda je tato skutečnost stěžovateli ku prospěchu a přitom ji nemohl v původním řízení uplatnit.

Z povahy věci je zřejmé, že pokud stěžovatel provedl dodatečnou fakturaci fakturou ze dne 29. 11. 2009, tedy v době, kdy již správní orgán prvního stupně vydal rozhodnutí o přiznání podpory v nezaměstnanosti ze dne 6. 2. 2009, které téhož dne nabylo právní moci, pak ani změna vyměřovacího základu jako relevantní skutečnost nemohla být v řízení před správním orgánem prvního stupně uplatněna. Současně je však také zjevné, že tato „dříve neznámá skutečnost“, tedy změna vyměřovacího základu, neexistovala v době původní

řízení, neboť v původním řízení správní orgán prvního stupně vycházel z potvrzení OSSZ Kroměříž ze dne 10. 10. 2008, který určil vyměřovací základ částkou 52.222 Kč. Změna vyměřovacího základu, z něhož se výše podpory v nezaměstnanosti stanoví, by tedy byla skutečností dříve neznámou, a v případě jeho zvýšení i skutečností ku prospěchu stěžovatele jako účastníka správního řízení (neboť by zakládala nárok na vyšší podporu v nezaměstnanosti), avšak tato skutečnost nespĺňuje další podmínku ust. § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu; nejde totiž o skutečnost, která existovala již v době původního rozhodnutí, tedy ke dni 6. 2. 2009.

Nejvyšší správní soud proto dospěl k závěru, že stěžovatelem uplatněný důvod pro obnovu řízení nespĺňuje podmínky ustanovení § 100 odst. 1 správního řádu, neboť skutečnost, která má být důvodem obnovy řízení (změna výše vyměřovacího základu) v době, kdy správní orgán prvního stupně rozhodoval, vůbec neexistovala, nýbrž představuje úplnou skutkovou novotu nastalou teprve poté, co již správní orgán prvního stupně pravomocně o podpoře v nezaměstnanosti rozhodl. Tuto skutečnost tedy stěžovatel vůbec nemohl uplatnit v původním pravomocně skončeném řízení, a proto nemohla odůvodňovat jiné řešení otázky, jež byla předmětem rozhodování před správními orgány, než jaké bylo ve správním řízení přijato.

Nejvyšší správní soud tedy uzavírá, že krajský soud sice nesprávně posoudil otázku včasnosti žádosti o obnovu řízení, avšak zcela správně vyhodnotil, že skutečnost, kterou stěžovatel uvedl v žádosti o obnovu řízení, není relevantním důvodem obnovy řízení. Je sice novou, dříve neznámou skutečností, kterou stěžovatel bez své viny nemohl v původním řízení uplatnit, avšak současně skutečností neexistující (objektivně vzato) již v době původního správního řízení.

Nejvyšší správní soud proto kasační stížnost stěžovatele podle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. zamítl jako nedůvodnou.

Nejvyšší správní soud *obiter dictum* dodává následující:

Podle ustanovení § 54 odst. 1, věta první, zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, „zjistí-li se dodatečně, že podpora v nezaměstnanosti nebo podpora při requalifikaci byla uchazeči o zaměstnání neprávem odeprána nebo přiznána anebo poskytována v nižší částce, než v jaké náležela, anebo přiznána od pozdějšího dne, než od kterého náležela, dodatečně se přizná nebo zvýší a doplatí.“

Podle § 54 odst. 3 téhož zákona „o dodatečném přiznání nebo zvýšení podpory v nezaměstnanosti nebo podpory při requalifikaci vydá úřad práce rozhodnutí.“

Z výše uvedeného je zřejmé, že při dodatečném zjištění nových skutečností, které mohou výši podpory v nezaměstnanosti ovlivnit, lze výši dávky přepočítat, procesně se přitom nabízí postup předpokládaný v § 101 písm. e) správního řádu. Zde je nutno zdůraznit, že právě citované ustanovení § 54 odst. 3 zákona o zaměstnanosti je tím odkazem, na který citované ustanovení správního řádu míří. Správní orgán prvního stupně tedy může provést nové řízení a vydat nové rozhodnutí, byť bylo řízení o téže dávce již pravomocně skončeno, a to s ohledem na dodatečně zjištěné relevantní skutečnosti. Uvedené však platí pouze v případě, že je možno žádost účastníka správního řízení podle jejího obsahu jako návrh na provedení nového řízení a vydání nového rozhodnutí dle § 101 správního řádu vůbec posoudit. V projednávaném případě, vzhledem ke zcela jednoznačné žádosti stěžovatele, kterou se výslovně dovolával obnovy pravomocně skončeného správního řízení, však takový postup správního orgánu prvního stupně nepřicházel v úvahu.

pokračování

O nákladech řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1, věta první s. ř. s. a § 120 s. ř. s. Jelikož v řízení úspěšnému žalovanému žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly a stěžovatel nebyl účastníkem úspěšným, bylo o nákladech řízení rozhodnuto tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů tohoto řízení.

Odměna soudem ustanovenému zástupci stěžovatele a náhrada jeho hotových výdajů byla stanovena podle vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů. Zástupce stěžovatele učinil v řízení o kasační stížnosti dva úkony právní služby podle § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu (vyjádření ze dne 19. 1. 2014 a doplnění kasační stížnosti ze dne 9. 2. 2014), za které mu náleží odměna ve výši 3.100 Kč podle § 9 odst. 4 písm. d) a § 7 advokátního tarifu a dva režijní paušály podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu ve výši 300 Kč. Zástupci stěžovatele bude vyplacena částka 6.800 Kč z účtu Nejvyššího správního soudu do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku. Náklady právního zastoupení stěžovatele, který je osvobozen od soudních poplatků, nese stát (srov. § 35 odst. 8 s. ř. s. a § 60 odst. 4 s. ř. s.).

P o u ě n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 30. července 2014

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu